

F₇ictiunea

nr. 68, 17 aprilie 2023
Săptămânal de cultură

OPTm

Augustin Cupșa
a intrat ieri
într-un anticariat
și a cumpărat
un volum
de poeme.
Titlul era mic,
nu puteam
să citesc,
dar cineva spunea:
vezi, de-aici
începe misterul.

Zenob

Director de număr: Ciprian Handru

Spectacolul Jebeleanu. Emoția

Doina Ruști

Mai presus de mesaj, de tehnici și chiar de interpretarea actorilor, aici se află emoția întregului spectacol. Povestea se constituie în jurul ideii că nimic în lumea asta nu contează mai mult decât fericirea. Nu vorbim aici despre simpla idee, cât despre modul excepțional în care un ideal simplu e reprezentat complex și profund, în substraturile sale, cu mijloace psihanalitice asimilate matur, natural și subtil folosite.

Konstantin Gavrilovici Trepnev (în interpretarea de neuitat a lui Niko Becker) devine personaj principal legitim, o proiecție a istoriei pe care o trăim, de megalomanie și disperare, în care *ego* este zeul suprem. Cehov însuși construiește personajul pe dorința acerbă și nesfârșită de a crea *ceva nou*, de a-l depăși pe scriitorul consacrat, adulat. Însă Jebeleanu adâncește caracterul, aducând la suprafață resorturile acestei dorințe și mai mult decât atât - consecințele asupra celor din jur. Întors pe toate fețele, Trepnev nu mai este doar un personaj care vorbește pe scenă, ci fiecare detaliu al personalității sale se transformă în emoție pură, în scene filmate (de Marius Panduru), în ilustrări ale replicilor, jucate pe fundalul scenei, în dedublări ingenioase construite - de pildă cochetând narcisist, încercând ispitele, aspirând la încălcarea regulilor. Citește din Cehov (la final), joacă intens toate rolurile pe care ar fi putut să le aibă, devine personajele pe care ar fi vrut să creeze. El este *pescărușul*, este și ratarea însăși, dar mai ales omul care trăiește total. Este un fel de portret al artistului. Un melange al personajelor celebre. Tocmai de aceea, nu se sinucide pur și simplu, ca în textul lui Cehov, ci este ucis, victimă până la capăt, incapabilă să renunțe la viața lui mediocră.

În aceeași manieră sunt create toate personajele. Fiecare are o poveste de spus, legată se Trepnev. Între personajele feminine

TN3
I. L. CARAGIALE

PESCĂRUȘUL
de A.P. CEHOV
Traducerea RALUCA RĂDULESCU

Regia **EUGEN JEBELEANU** Scenografia **VELICA PANDURU** Director de imagine **MARIUS PANDURU** Muzica **RÉMI BILLARDON**

NIKO BECKER, IRINA MOVILĂ, ALEXANDRU POTOCEAN
SARA CUNCEA / EVA COSAC, ADA GALEȘ, CIPRIAN NICULA / EMILIAN MÂRNEA
ISTVAN TEGLAS, EMILIAN OPREA, RICHARD BOVNOCZKI, FLORENTINA ȚILEA

SOHO TUKUMA ENGEL

Teatrul Național București este sponsorizat de Deutsche Bank XEROX BCR ZAREA GINOROSSI TVR Radio România IRI ROMANIA ROMANTIC BURSA Forbes Newsweek ELLE OPT

foto: Irina Arteni grafică: Lavinia Vereș

Pescărușul de A.P. Cehov; Traducere: Raluca Rădulescu; Regie: Eugen Jebeleanu; Scenografie: Velica Panduru. Asistent scenografie: Gabi Albu, Clara Ștefana. Director de imagine: Marius Panduru. Asistent imagine: Marius Donici. Muzica: Rémi Billardon. Regia tehnică: Adrian Ionescu; Distribuție: Ada Galeș, Irina Movilă, Florentina Țilea, Emilian Oprea, Alexandru Potocean, Emilian Mârnea, Ciprian Nicula, Richard Bovnoczki, Istvan Teglas, Sara Cunce/Eva Cosac, Niko Becker

se distinge Mașa (Ada Galeș), caracter de maximă vizualitate, într-o interpretare remarcabilă, construit în două dimensiuni existențiale: ca destin individual și ca marcă a feminității în latura ei cea mai deplorabilă. De altfel, putem vorbi despre un personaj feminin global, fiecare personaj feminin contribuind la alcătuirea lui. Nu poți să uiți ușor scena în care e spălată podeaua, act de depersonalizare, de autocompătimire și totodată imagine generică în spectacol. Scena e pregătită subtil de alte detalii de feminitate decăzută (încheie cămașa, încălță picioarele iubite etc.).

De altfel, fiecare personaj își are partea lui de amănunțire a poveștii prin joc de esență și reprezentare. Pe fiecare îl vedem evoluând, punând pe tapet o

viață memorabilă. Jocul rafinat al lui Istvan Teglas dă coeziune grupului. Sunt și scene în care „se joacă” un laimotiv, ca citatul din opera lui Trigorin („dacă vreodata vei avea nevoie de viața mea, vino și ia-o!”), adus în zona mesajului prin scena în care Trigorin se dezbracă, la cererea Arkadinei. E o secvență cu potențial senzaționalist, care rămâne în teritoriul estetic, tocmai pentru că ilustrează o replică importantă în piesă. Nu există personaje secundare aici. Fiecare amănunt, gest mișcare - face parte din joc.

Iar complexitatea artistică duce spre o singură zonă, cea a umanității mereu aflată în criză, mereu nefericită. Asculți fiecare replică, asimilezi oric fiecare secvență. Deși e un spectacol lung și fără pauză, nu te plictisești, nu

există scene de umplutură. Și asta pentru că peste toate domină un flux viu, o emoție generală, pe care nici măcar momentele de reconnection la prezentul spectatorului, nu-l pot tulbura sau diminua. Dincolo de tehnicile numeroase, se află emoția - dominantă, purtând căldura inconfundabilă a teatrului cehovian, obligându-te să iei parte la poveste, la marea și profunda suferință din literatura rusă, într-un mod original, destins și fără particularități etnice. Știi, bineînțeles, că te uiți la Cehov, știi că e literatură rusă, dar totul e în același timp actual, al tuturor, al tău. Iar sentimentul acesta de regăsire este cel mai greu de realizat într-o operă. Lui Jebeleanu îi reușește atât de natural.

Continuare în versiunea online

M. A. Bulgakov, Ucraina și istoria unui război (ne)pregătit (II)

Iulia Micu

E adevărat că M. A. Bulgakov nu a fost niciodată un scriitor ușor de citit sau de înțeles. Mai degrabă biografia, și nu cărțile sale, a făcut ca imaginea lui să se întipărească în literatura occidentală ca o personalitate artistică aparte. Ireverența sa față de adversitatea realităților cu care s-a confruntat avea să-l transforme, treptat, într-un scriitor mistic care a căutat în ficțiune o compensație pentru infernul trăit. În ceea ce privește romanul *Garda Albă*, multe dintre capitole au fost publicate pe măsură ce au fost scrise, excepție făcând doar finalul care a fost interzis de cenzură. Mai mult, o versiune integrală a cărții avea să apară în 1929, însă doar la Paris. Ca urmare, în Rusia, *Garda Albă* va vedea lumina tiparului abia în 1966, la mai bine de douăzeci de ani după moartea autorului.

Orașul natal de pe Nipru a fost și avea să fie mereu un reper

în viața scriitorului. Astfel, la începutul războiului civil, mobilizat ca medic pe frontul de sud, confruntându-se cu suferințele și cu epidemiile, îmbolnăvindu-se de febră recurentă și supraviețuind cu greu bolii, M. A. Bulgakov îi scrie la 31 decembrie 1917 surorii Nadia, de la Veazma. În acest context s-a născut *Garda Albă*, primul său roman, scris între 1922 și 1924, într-o situație materială precară, reflectată de altfel în numeroase fragmente din *Scene Moscovite* și rezultată din schimbarea radicală a unui întreg sistem de viață, fiind gândit ca o primă parte a unei trilogii despre Revoluția Rusă și Războiul Civil, trilogie care, din păcate, nu avea să fie încheiată niciodată, chiar dacă la polul opus, romanul *Maestrul și Margarita*, ca operă ultimă, aglutinează întregul eșafodaj imaginar pe care scriitorul își fundamentase toate scrierile, inclusiv aceasta.

Acțiunea romanului decurge alert, se desfășoară pe durata a numai câteva zile, suficiente însă pentru a ilustra mărirea și decăderea condiției umane. Orașul Kiev, văzut în toată splendoarea lui de la începutul secolului XX și în plină iarnă ucraineană, constituie, probabil, cel mai important personaj, cu o singură excepție:

casa Turbinilor care „vădea o iscusită alcătuire arhitectonică”. Și așa cum imaginea Kievului se va concretiza în roman sub forma orașului ideal, Orașul aurit, scris cu majusculă, figura locuinței arhetipale se va suprapune peste imaginea casei părintești.

În concluzie, am putea spune că nu există un elogiu mai frumos adus sufletului unui popor, unei țări și unui oraș decât zecile de pagini din romanul *Garda Albă* care transcriu durerea tânărului alb-gardist M. A. Bulgakov, care se vede nevoit să asiste neputincios la prăbușirea familiei, a tradiției, a lumii de odinioară, și, mai ales, la distrugerea Orașului natal, Kievul. Iar cine nu vede și nu simte toate aceste lucruri citind romanul, înseamnă că nu l-a înțeles și nu îl va înțelege niciodată pe Bulgakov.

Continuare în versiunea online

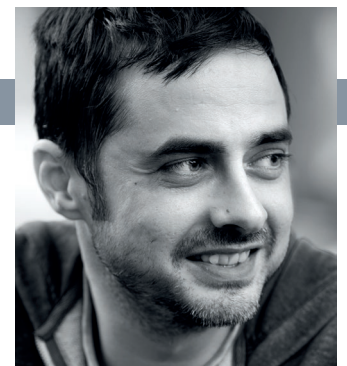
Flori la fereastră

Augustin Cupșa

Sezând pe marginea patului de consultații, cu ochii țintă la acul de pe ecranul manometrului care parcă suie către ea, Ileana se gândește, am venit din Ardeal, de tare departe, dar suntem toți la fel, se gândește, e un fir aproape transparent, un filament de aer sau o geană de lumină albă, de culoarea neonului care pâlpâie noaptea pe coridor, deasupra camerei de pansamente, sau mai bine zis un flux de energie subțire, subțire, ca un fir deșirat din plasa păianjenului care pânzăște în colț, pentru că lumina aceea trebuie să se țină și ea de ceva. Ileana dezumflă para de cauciuc și desface manșeta, își amintește vag, de la școală, cum se leagă sarcinile electrice, protonul pozitiv, neutronul și electronul tot timpul negativ, firul ăsta curge și îi leagă unul de altul pe cei care trec prin fața ferestrelor înalte,

orbecăind pe aleile încă umede, oameni mânați de nevoie sau de necaz, trași pur și simplu ca niște bănuți într-o salbă, siluete care își întind umbrele pe suprafața geamurilor spoite pe trei sferturi cu vopsea albă și subțire, diluată cât s-a putut, până ce a rămas un strat translucid, de culoarea și greutatea unei pelicule de săpun, prin care lumina amiezii, venind printre ramurile de abia înfrunzite ale copacilor, produce o reflexie violentă, aproape orbitoare, apoi se destramă în alte fire lungi care traversează încăperea, pe deasupra patului de consultații și pe deasupra paravanului, alunecând peste traversa rotunjită, din nichel, străbătând aerul prăfuit și ajungând prin ușa întredeschisă pe coridor, unde așteaptă puhoiul de oameni, iar firul transparent îi leagă unul de celălalt, figuri anonime înșirate

pe aceeași sfoară, mărgelile cu toții, răspândiți într-o nebuloasă prin toate încăperile spitalului, trăgându-și pătura aspră până la gât, cu picioarele goale pe-afară, așteptând cu coatele înfipite în genunchi pe banchetele de vinilin, borfași și mardeiași, băieți de mănăstire, cântători la cor, care au aflat încă de la seminar mângâierea fratelui mai mare, popi care dublează suma și o triplează la înmormântare sfințesc mașinile ca la spălătoria automată, cărămidari fără o zi de școală și învățători de țară, femei cu curoboadă și mersul legănat, adus de spate, polițiști și căldărari, ciordituri în ziua de târg, brute care au făcut pușcărie pentru lovituri cauzatoare de moarte, fete fără minte și mămăițe fără prihană, precupețe și băieți care după șoferia de tir până la Santiago de Compostella și înapoi au

o pizzerie de cartier, la marginea orașului, un salon de beauty, cu câte o fată care bălângănea punga de Fornetti după școală, pe alei, în cartier, mai târziu forțată în scara de bloc să înghită cu ciudă, a ajuns mamă fără voie și pe urmă a început să iubească, oameni și oameni, și uneori și animale, câte un câine care se face covrig sub banchetă, când e ger afară, sau o pisică, umblând cu mare băgare de seamă către bucătărie, adulmecând mirosul de fiertură de oase.

Continuare în versiunea online

La Paști ne înnoiam

Vasile Baghiu

La Paști ne înnoiam. Adică primeam haine noi de la părinți. Sau măcar încălțăminte. Iar asta amplifică, în mintea mea cel puțin, primăvara și sărbătoarea care sosea. Și îmi dădea un sentiment de siguranță și pace. Căci nu venea singură, ci cu lumină blândă, diversitate de culoare și bucurie nereținută, cu pască, ouă roșii, cozonac și câte și mai câte. Cu plăcerea de a vedea oamenii plimbându-se îmbrăcați cu ce aveau ei mai bun și vizitându-se unii pe alții, neamuri, vecini, cunoștințe. În Săptămâna Mare, tot satul începea să miroasă tulburător a bunătați scoase din cuptor. Hainele noi și gătitul în casă, mirosul de pâine coaptă, agitația calmă pe seama curățeniei, zugrăvirea casei, toate mă duc cu gândul la copilăria mea de la țară, un timp al bucuriei, în pofida dificultăților și a lipsurilor uneori. Drumul la cimitir, unde curățam și îngrijeam mormintele, pomii

înfloriți prin grădini, cu tulpinile negreșit văruite, dar și umblatul pe ulițele satului în zilele Sărbătorii împreună cu alți copii, toate mă resetau parcă pentru a vedea viața cu optimism. Cu speranță. Cu încredere. Chiar dacă nu era ușoară. Narcisele galbene și albe îmi amintesc de Paști. Și orice lucru încă nepurtat, nou. Și potecile uscate și bătătorite după

topirea zăpezii. Și cerul deschis, neverosimil de albastru, ridicat mai sus și mai sus după apăsarea zilelor noroase de iarnă. Și povestea suferinței și a sacrificiului cristic, zugrăvită pe înțelesul tuturor în icoane și pe bolțile și zidurile bisericilor. Toate mă emoționează într-un fel aparte și mă încântă, dar mă fac și să mă gândesc la oamenii care suferă prin diverse

locuri din lume, care nu au parte de lumină și bucurie, adesea chiar aproape de noi. Și la neputințele și limitele în care ne ducem viețile, mereu parcă sub vremuri. La fel, lumina soarelui nou, de primăvară, pe pagini de carte, cu umbre mișcătoare de ramuri înflorite, undeva pe o bancă în parc sau chiar în grădina de la țară unde, când se întâmplă să ajung, încerc o reconectare la timpuri și stări în care mă simțeam confortabil în simplitatea trăirii de la nivelul zero. Pagini de carte de poezie. Pentru că poezia se potrivește sărbătorii de Paști. Poezia care poate cuprinde situații și stări care nu pot fi nici pictate, nici fotografiate, nici scrise, nici povestite. Poezia nescrisă. Lumină de primăvară peste versuri care pot spune ceva până și despre contrastul dintre strălucirea proaspătă a florilor și mormintele pe care au fost plantate cu grijă. Poezia care devine uneori totuna cu viața.

sindrom vestibular și-o ușă deschisă

Angela Baci

Poate că da ar fi bine să nu închid ușa miros de lavandă astenia asta de primăvară și-a lăsat paltonul în cui o sorbitură de cafea și e gata totul ce dacă s-a stricat broasca și nu mai știu unde mi-am pus cheile de la cutia poștală cine să-mi ia corespondența și de ce T. îmi scrie că se schimbă ora și caută un film bun dar când s-a schimbat ora ultima dată chiar nu vreau să știu de ce vecinul de la parter are șase pisici mă rog atâtea am numărat eu că stăteau toate pe pervazul ferestrei ca la expoziție nu pisica faraonului khufu nu era sau cine știe poate aceea nu era o casă poate era o piramidă din giza cu pisici de veghe m-am născut în orașul B. de aceea mi se spune și egipteanca știu ochii spun totul ei nu mint *Non, rien de rien / Non, je ne regrette rien...* nu știu unde am auzit refrenul ăsta mama zice că e bunăvestire mâncăm pește

tata face cafeaua mereu zâmbește atunci când pune apa la fiert același ibric de atâtea ani pare că descântă ceva *nu mai spune povești treci la culcare* e glasul mamei când aveam vreo șase ani și făcusem pojar sau nu știu ce boală a copilăriei de atunci mă dor picioarele și ceafa cu sindromul vestibular mă înțeleg cel mai bine face parte din familie acum se întunecă mai târziu e foarte cald pentru acest echinocțiu magnoliile nu s-au cumișit și vor pleca repede odată cu

dar de unde am început a da spuneam să nu închid ușa încă două zile și termin procedurile ultrasunet curent tens terapie laser kinetoterapie hidrokineto așa se numesc la mine zilele săptămânii masajul e cireșa de pe tort și 4 e un scaun îmi tot zice nora poate că viața asta se împarte în câte proceduri vre doar să le faci așa îți păstrezi buclă de trup

pentru mult timp înainte fără să fii nevoit să împrumuți de undeva sau ferească-sfântu să înlocuiești cu table sârme piulițe sau tot felul de mașinării așa cum am văzut prin filme la târguri sau bălciurile de odinioară *iată femeia cu barbă senzațional primul bărbat cu picioare de câine nu ratați veniți să vedeți piticul cu nas roșu și brațe de oțel* în bălci mâncam cea mai bună nuga cu nucă cumpăram tiribombe știți acele mingi cu elastic colorate umplute cu rumeguș da știu o să ziceți că erau yoyo ce știți voi cineva cânta la zongora poveste de nevruz ce faci când afli că mai ai de trăit 6 luni accident în gara galați un mort și răniți cum să fii un părinte perfect voaleta cu buline și mânușile de dantelă din nou la modă a înflorit și cireșul japonez știri flux pe facebook miss fisher și giuvaierul blestemat *caută oameni care caută* unde am văzut asta eram în Cluj și trenul

întârziase citeam *băiatul cu pijamale* în dungi ascultai muzică la căști T. și țineai ochii închiși

Continuare în versiunea online

Vocea unei generații

Daniel Antohe

Romanul *Anii* al ultimului laureat al Premiului Nobel, Annie Ernaux, este un roman atipic. Cititorul nu va găsi aici intrigă și personaje angajate într-un conflict, însă va fi răsplătit în alt fel de literatura lui Ernaux. Este un roman care ilustrează împletirea istoriei mari cu istoria personală.

Ca și în cazul altor scriitori contemporani de valoare ai Franței, romanul lui Ernaux stă sub semnul uriașei influențe a lui Marcel Proust. Este, în acest sens, o căutare a timpului pierdut, fără device-uri psihologice ale lui Proust – s-ar spune că similaritățile dintre marele scriitor și Ernaux se găsesc mai ales la nivelul tonului: nostalgie a timpului trecut, privit, în cazul lui Ernaux, din perspectiva unei întregi generații. Dacă Modiano (alt proustian, și el laureat al Nobelului) meditează asupra trecutului, excavând din negura sa nelinești identitare într-o formulă pe care o repetă

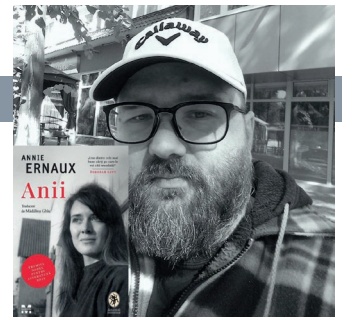
de la un roman la altul, rămânând mereu relevant și seducător, Ernaux folosește drept *aide-memoire* întreg apanajul unei epoci trecute: șlagăre, emisiuni radiofonice și televizate, obiecte-emblemă, fotografii vechi – toate acestea o ajută pe scriitoare să recreeze, în câteva paragrafe, spiritul vremurilor prin care a trecut.

Romanul începe cu anul 1940 (anul nașterii scriitoarei) și sfârșește în 2006. Naratoarea se naște în sânul clasei muncitoare din Normandia, predă literatură franceză într-un liceu, locuiește în suburbii, crește doi fii și divorțează. Istoria personală se împletește, cum spunem, cu cea a unei întregi generații: Ernaux nu folosește *eu*, ci *noi*, iar *eu* se transformă în *ea*, modalitate de a urmări obiectiv parcursul sinei prin meandrele istoriei.

Revoluționarul ,68 apare, bineînțeles, în roman, și odată cu el toate prefacerile sociale și culturale din epocă. Privind perioada dinaintea de mai ,68, Ernaux vorbește

despre războiul din Algeria, despre Sartre și de Beauvoir, iar ulterior momentului bulversant, despre manifestul pro-avort, explozia consumeristă și invazia și progresul noilor tehnologii.

Considerat cel mai bun roman al lui Ernaux, *Anii* este, de fapt, o *autobiografie colectivă*, o plimbare cu oglinda de-a lungul drumului accidentat al istoriei contemporane. Istoria unei deveniri personale a lui Proust ajunge aici rememorare a istoriei colective. Într-un anume sens, romanul este la fel de aproape de sociologie (sociologie excelent scrisă) ca și de literatură. Este un avatar interesant pe care brandul francez numit *autoficțiune* îl oferă lumii prin vocea acestei scriitoare. Ernaux demonstrează că poate fi, în același text, subiectivă și impersonală, că poate vorbi despre viața privată ca și despre cea a colectivității. Este vorba de o recuperare, cu aplomb proustian, a timpurilor trecute, cărora naratoarea le este

martor. Iată cum explică Ernaux ceea ce a încercat (și, cred eu, izbutit) să spună în acest roman:

Singura scriitură care mi se părea corectă era cea care refuza cu totul ficțiunea, scriitură pe care mai târziu am numit-o autosociobiografie, fiindcă aproape întotdeauna m-am plasat la întâlnirea dintre sine și realitatea socioistorică.

Rezultatul este un text care nu poate fi *ficțiune* în sensul larg acceptat și care forțează granițele literaturii, o frescă socială *sui generis* întinsă pe o perioadă de 65 de ani.

Intellectual de stânga, Ernaux ne oferă o fascinantă călătorie a omului *subt vremi*. Nu este de mirare că, în departamentele americane de studii franceze, acest roman este considerat un clasic contemporan.

Lecturi tihnite

Eseuri de îndrăgostit, așa cum spune și titlul, este o combinație de literatură, știință și filosofie asupra dragostei, o filosofie de viață din unghiul personajului principal (în rolul naratorului), de fapt vocea scriitorului însuși. Cele 24 de capitole cu titluri scurte, sintetizatoare, fiecare ale unor valori sau principii pe care le analizează sau în care crede autorul, spun povestea unui cuplu care se cunoaște în avionul Paris-Londra, într-o zi de decembrie. Este începutul unei îndrăgostiri, disecată până la os prin ochiul bărbatului care prezintă aici nu atât un epic cu suspans, inerent debutului unei povești de dragoste dintre doi tineri (diferiți ca manifestare și mod de simțire), cât, mai mult o carte de non-ficțiune, aproape un manual despre exprimarea iubirii și încercarea de a pătrunde esența unei relații bazate pe îndrăgostire, atracție sexuală și intelectuală, dar mai puțin pe compatibilitate

și armonie în valori sau stiluri de viață. Vedem nu atât fapte concrete, specifice unei relații, nici măcar filonul emoțional la care ne-am aștepta, cât, mai peste tot, lipsită de efuziuni sentimentale, radiografia obiectivă, exprimată în detalii, cifre, statistici și grafice, a unei iubiri masculine, duse până la paroxism, cu conștiința unei depășiri de sine care ar putea aduce chiar moartea (sublimată aici prin ideea sinuciderii). O poveste despre seducție, despre pasiune dusă la extrem, ca un *modus vivendi*, despre rezeziuniunea cu care ne îndrăgostim, fără să ne dăm seama, căci, de altfel, „când ai fost îndrăgostit, nu contează de cât timp, contează tot ce ai făcut și ai simțit”, analiză extrem de profundă, aproape exagerată, pusă în comparație cu anumite curente literare ori personaje (Madame Bovary), filosofice (marxism, stoicism) și, mai ales, explicare la nivel psihologic și parapsihologic, așa cum alege scriitorul să o facă, de

aici divagând spre eseuri extrem de detaliate asupra omului, ca fiindă având ca atribut specific sufletul. În afară de personajul-narator, omniprezent și omniscient, a cărui personalitate o putem cuprinde, nici Chloe, nici personajele secundare (Alice, Will) nu sunt foarte pregnant conturate, intriga nu prea bine definită și acțiunea, destul de vag conturată (cu fire narrative slabe, care se întrepătrund confuz, aproape pierzându-se în detaliile de numere, cantități, comparații fizice, bizare, a ceea ce, în esență, este necuantificabil și nemăsurabil: dinamica relației de cuplu.

Laura Dincă

Pe cât de complicat este îndrăgostitul de aici, care pare în analiza lui de la firul de păr până la cele mai grele discursuri ale femeii pe care o iubește, că va rămâne obsedat de ea, pe atât de simplu și necongruent cu el, neașteptat aproape, vine finalul cu o nouă concluzie despre viață: că, atunci când crezi că ai dat totul (de la trup – avem și despre el o întreagă epopee filosofică, în raport cu importanța chimiei în cuplu – până la cele mai ascunse straturi ale conștiinței), oricând te poți îndrăgosti din nou!

Așadar, o carte care nu este pentru oricine, o carte ce se citește cu dicționarul în mână, cu multă răbdare și, mai ales, cu o mare dorință de a înțelege psihicul uman sub incidența transformărilor (fizice și mentale-atitudinale), impuse de procesul îndrăgostirii.

Continuare în versiunea online

Scurtmetraje foarte bine regizate

Oana Paler

Volumul *Fericire* (Polirom, 2022), scris de George C. Dumitru, reunește zece povestiri care oferă, per ansamblu, o reprezentare a *middle classului* românesc.

Dinamica volumului e asigurată de trecerea rapidă de la o familie la alta (pentru că în centrul povestirilor nu stă individul, ci familia, cu toată rețeaua ei de condiționări) și de punerea sub reflector a câtorva momente/episoade din viețile unor personaje care își proiectează existența în sfera unor șabloane.

Roblox ocupă un loc aparte (dacă nu ne-am feri de superlative, am putea numi povestirea o capodoperă a prozei scurte, demnă de inclus în manuale) prin faptul că excelează pe toate palierele:

construcție, execuție stilistică, mesaj, emoție. Prozatorul tratează cu multă ingeniozitate un subiect simplu: o foarte scurtă reuniune de familie ai cărei membri sunt: un bunic (care locuiește la sat), fiul său care a emigrat cu mulți ani în urmă în Dubai, soția acestuia, Irina și nepotul David – un copil care nu știe românește. Povestirea se deschide cu imaginea bătrânului care, emoționat peste măsură de venirea nepotului său, își concentrează dăruirea sufletească și puterile slăbite asupra curățării grajdului, muncă dificilă, pe parcursul căreia toate gândurile îi sunt parcă gătuite de rușine, de amintiri, de dor, de reproșuri, de regrete nemărturisite. Cu un picior umflat, „un șold parădit”, cu „încheieturile vai de ele”, cu

„genunchii care-i scârțâie”, bătrânul încearcă din răsuferință să alunge până și „mirosul de rahat răscolit”.

A doua perspectivă preluată de narator este cea a fiului (denumit generic *el* de către tată), nu mai puțin intensă. Fiul, care se îndreaptă cu mașina spre satul natal, împreună cu o soție pretențioasă și rece (denumită Snoaba – tot de bătrân) și cu David al lor, rememorează clipe din copilărie, proiectându-și în minte o altă revenire, una când se va întoarce singur și liber să retrăiască bucuriile de pe vremuri.

Întâlnirea dintre cei trei este scurtă și bizară, niciunul nu (mai) vorbește de fapt limba celuilalt. Copilul este lăsat un timp în grija bunicului pentru ca Irina să-și rezolve o problemă

medicală – adevăratul motiv al „excursiei” în România.

All in all, proza scurtă a lui George C. Dumitru nu dezamăgește, ne face să ne uităm în jur, să vedem dacă nu cumva recunoaștem personajele mai des decât ne-am așteptat.

Continuare în versiunea online

Orhan Pamuk – Uzak Dağalar Ve Hatıralar Souvenirs Des Montagnes Au Loin

Emma-Mădălina Lacraru

În septembrie 2022 a apărut ultima lucrare semnată de Orhan Pamuk, laureatul premiului Nobel care în aprilie, anul acesta, va vizita Timișoara, capitală culturală europeană. Este vorba despre *Uzak Dağalar ve Hatıralar*, publicată în limba turcă la Yapi Kredi Yayınları, de către Isaac Reyna și tradusă în același an în limba franceză, la Gallimard, de către Jean Lapeyre de Cabanes, cu titlul *Souvenirs des montagnes au loin. Carnets dessinés*.

După cum consemnează site-ul editurii franceze, Pamuk scrie și desenează în fiecare zi în carnetele sale, notând evenimentele cotidiene, propriile impresii, preocupările despre construcția cărților, dialoguri cu sine și cu personajele, astfel încât alcătuiește un ansamblu de excepție, în care se întrepătrund texte și desene. Scriitorul ce a visat dintotdeauna să devină pictor își dezvăluie pentru prima dată carnetele în această lucrare, în urma unei selecții personale, din mai multe mii de pagini.

O analiză minuțioasă a carnetelor lui Orhan Pamuk este

întreprinsă de Jean-Paul Champseix, în articolul „L'atelier d'Orhan Pamuk”, din 21 noiembrie 2022, apărut în publicația online *Enattendant Nadeau*. Autorul francez afirmă că cititorul are prilejul de a pătrunde în atelierul scriitorului, de a fi martor la frământările sale în legătură cu procesul de creație și de a cunoaște elementele care îi conturează universul interior. Desenele, pe toată pagina sau pe un colț, amintesc de pictura chinezească și impresionism. Pamuk folosește creionul, acrilicele și uleiul, concentrându-se asupra detaliilor. Scopul mărturisit este de a „aluneca” discret în imagine, de aceea tema sa favorită, atât pentru desene, cât și pentru romane, este evaziunea, mai ales prin intermediul peisajului, fapt ce justifică titlul lucrării. În plus, desenul îl ajută să-și clarifice ideile și să completeze textul, dar și să se integreze în viața din jurul său.

Bineînțeles că orașul care apare cel mai des în schițe este Istanbul, aflat de asemenea în fundalul romanelor, ca un suprapersonaj. Pamuk consideră acest fapt de la sine

înțeles, dat fiind că este vorba de orașul său natal, unde se simte acasă și unde cunoaște limba, obiceiurile și cultura, orașul a cărui viață este încă apropiată de oameni.

Carnetele menționează fiecare dintre romanele autorului, cu ezitări asupra modului potrivit de a introduce personajele, cu imixtiunea preocupărilor cotidiene în procesul de lucru, cu dialoguri și îndemnuri adresate sieși, cu obiective scrise pe marginea desenelor.

Nu poate să treacă neobservată atmosfera politică din Turcia, lipsa de libertate de expresie, autorul dând glas nostalgiei unor timpuri trecute mai fericite, precum și unei mizantropii ce-l determină să dorească a lucra fără a vedea pe nimeni.

După cum remarcă Champseix, această carte „caldă și sinceră” dezvăluie mai multe despre Pamuk decât o biografie savantă, scriitorul trecând peste rezerva de a dezvălui lucruri prea personale. Dimpotrivă, el afirmă în interviul acordat publicației *Le Figaro* că a urmărit conservarea amintirilor sale sub forma

unei enciclopedii desenate, care să-i evidențieze în același timp dragostea pentru evaziune, pentru peisaje îndepărtate și pentru pictură. În acest sens, un criteriu important de selecție a paginilor, pe lângă estetică și relevanța imaginii în raport cu textul, a fost emoția rememorării.

Continuare în versiunea online

Petronela Buda

Adi G. Secară

Teatrul gălățean, care cunoaște o efervescență cum probabil nu s-a simțit de la înființarea sa, propune o serie de evenimente, experimente și personalități, proiecte cvasiinedite sau chiar unice, săli mai întotdeauna pline, invitații și premii la diverse festivaluri.

Ar fi câteva nume și evenimente de menționat, printre care și nominalizarea la Premiile UNITER a spectacolului „Vrăbia” de Leta Popescu, dar în acest an ne oprim la actrița **Petronela Buda**, care joacă și în mai sus menționatul show.

Născută în ziua de 1 aprilie 1987, se remarcă încă din timpul facultății, prin șarm, talent, inteligență, forță de muncă (ordinea enumerării este aleatorie), fiindu-i încredințate roluri diverse, atrăgând atenția juriilor prin rolul „Pușlamaia” din spectacolul „Pușlamaia de la etajul 13” de Mircea

M. Ionescu, în regia lui Villi Perrelli Nikolov, în cadrul „Festivalului Teatrelor Dunărene” din Giurgiu, dar și la nivel de amatori obținea un important premiu la 17 ani, pentru cel mai bun rol principal feminin („Lucietta” – „Bădăranii” de Carlo Goldoni) la Festivalul de Teatru pentru Elevi „I.L. Caragiale”.

După importante premii naționale obținute în 2013 și 2014, anul 2022 s-a dovedit a fi fast: obține marele trofeu Bacău Fest Monodrame pentru interpretarea din spectacolul *USA E DESCHISĂ!* de Andrei Velea, regia: Vlad Ajder, dar și premiul actorilor „Dinu Apetrei”, oferit de actorii Teatrului

Municipal „Bacovia” din Bacău, și premiul tinerilor „Ștefan Iordache”, acordat de voluntarii teatrului, toate pentru „Femeia” care este reprezentarea artistică a unui caz mediatizat cu ani în urmă.

Despre acest rol am scris la ora avanpremierii:

„...metamorfoza Petronelei Buda este comparabilă, și nu este vorba aici de nicio proporție, cu ceea ce a realizat Charlize Theron în „Monster” în 2002 sau 2003, filmul care pleca și el de la un caz real!

Numai într-o oră de „joc” spectatorul este și sedus, și abandonat, și îngrozit, și ucis, ba chiar și condamnat. Cu sânge rece, dar și cu foc și pară, Petronela Buda este însuși infernul nostru cel de toate zilele, când faci alegerile greșite.

„Jocul” este o re-trăire a unei crime și a unei pierderi care amplifică deja pierderea posibilei iertări paradisiace.

Moldovenii, muntele și curcubeul

Andrei Velea

Sâmbătă și duminică, 18 și 19 martie, la Teatrul din Buzunar din Galați, a avut loc o nouă premieră din cadrul proiectului „4-3-2-1”. E vorba de „Țara Curcubeului”, text scris de profesorul și istoricul Cătălin Negoită. Asociația Creatorilor de Ficțiune Galați este partener în acest proiect deosebit de interesant, în cadrul căruia se vor juca piesele a patru autori gălățeni cu ajutorul a trei regizori locali. Proiectul a debutat cu „Santinela” de Adi Secară, apoi a urmat „Tu ești al meu” de Andrei Velea.

Piesa „Țara Curcubeului” e o comedie savuroasă. Familia „tradițională” se trezește în mijlocul unui traseu montan și își face propria analiză. Tatăl nu mai știe în ce clasă e puștoaica, care nu e în gimnaziu, ci anul doi de facultate. Puștoaica și fratele ei au o relație toxică, iar soții... Oare ar trebui tatăl să arunce în prăpastie portofelul, simbol al contribuției lui în familie? Iar mama ar trebui să devină medicul

care a visat să fie, dar s-a sacrificat pentru familie în loc? Recunoaștem aici frustrările multor familii dimprejur...

Bianca Totolici, în rolul mamei, a depășit toate așteptările și a făcut un rol excelent. „Cu gura cât șura”, cum se mai zice pe aici. Apropo, toți au accent moldovenesc. În rolul fetei, Laura Tulac a făcut un rol energic, cu un limbaj picant, colorat. În cele mai sărite de pe fix momente nu poți fi altfel decât... „chill”. În rolul tatălui, Gheorghe Aurelian Răducu a făcut un rol emoționant și puternic. E o mare descoperire pentru Teatrul din Buzunar, un tânăr talentat, care poate juca atât în roluri grave, cât și în comedie. Iar, *last but not least*, în rolul băiatului, Ionuț Strat a jucat minunat, convingător și plin de umor. O comedie ca „Țara Curcubeului” mai că nu putea fi regizată de altcineva decât de Theodor Crețu, un actor excelent de comedie, iar reușita a stârnit multe aplauze. Ca să dau din

casă, am văzut cum cei de duminică au ieșind râzând din sala de teatru. Felicitări tuturor!

Cătălin Negoită este profesor și istoric și, desigur, nu puteau lipsi aceste elemente din piesa lui. Nu am citit textul original, am înțeles că erau mai multe referințe acolo. Dar ceea ce s-a jucat e foarte bine dozat, așa îmi pare. Cred că mai mult ar fi fost... prea mult. Așa ne-am amuzat copios cu Eminescu încurcat cu... Eminem și cu alte picanterii rezultate din mixarea istoriei României cu starurile actuale de pe Facebook și TikTok.

La Teatrul din Buzunar se coc noi proiecte. Energia Isabellei Oancea, managerul-argint viu al acestei trupe, tinerețea actorilor și dorința lor de a se afirma, de a juca roluri diverse și provocatoare, fac din singura trupă independentă de teatru din Galați o adevărată pepinieră de talente. Nu doar actoricești, ci, iată, și literare. Proiectul „4-3-2-1” naște o nouă generație de dramaturgi în Galați și aduce alături regizorii și actorii de scriitori într-un mod creativ și modern, sincronizat cu timpurile și cu... piața!

Metode finite de a afuma o icoană bizantină

Cristi Ciulică

Adevărul e că pentru el și Ioana, iubita lui, tot acest subiect al ontologiei cabalin-minerale, cum alintau ei acest fenomen, beneficiase de un interes desăvârșit. Nici nu erau prea multe lucruri cu care să îți omori timpul și căii aveau și doza de mister necesară pentru a duce relația lor la un prag mai curând metafizic. Cert e că vreme de nouă luni luaseră urma unui exemplar cu adevărat mitic, fix ca în poveștile sătenilor. Un armăsar ce concura la înălțime și greutate cu unul dintre vechile vagoane, dar care, culmea, se lăsase urmărit de ei până în fundurile pădurii. Zilnic, îl întâlneau în locul în care se făcuse nevăzut cu douăsprezece ore în urmă și îi conducea din ce în ce mai departe, păstrând față de ei o distanță apreciabilă, dar aruncându-și mereu privirea în urmă, să se asigure că îl urmează. Deși erau zile în care nu apărea, întâlnirile lor se va demonstra că nu erau marcate de discontinuitate. În acele zile, el și Ioana aveau un coșmar care se continua din somnul lui în cel al Ioanei:

— Un lup, ba nu, un câine mare și negru lângă mașina tatei. O împinge și o ridică cu labelle

din față, dar când se uită adânc în ochii mei are un moment de neatenție probabil și mașina cade peste el. Și din câinele imens, cât jumătate din mașină, ies trei-sprezece câini și căței de mărime normală care alergă spre mine. Eu fug, cu toată forța, cu toată puterea, alerg spre lacul de acumulare, iar acolo ei uită de mine, ca vrăjiți și își înfig colții într-un cârd de lebede. Nu pot să văd dacă

sunt albe sau negre, nici nu știu de ce cred că sunt lebede. Pur și simplu le devorează și (mă trezesc transpirat).

— Apoi apar la mine în grădina din fața casei. Această haită de câini, obosiți și plini de fulgi albi pe la bot. Deci, lebedele din visul tău trebuie să fi fost albe. Altfel... dar, oricum, devin extrem de furioși când mă văd, am impresia că vor să sară la mine și îmi e extrem

de frică, dar nu se întâmplă nimic vătămător pentru mine. Merg printre ei și brusc încep să latre și să se muște. Rup hălci mari de carne unul din altul, își scot ochii și totul se umple de sânge. E și mașina tatălui tău, din nou, și ea se umple de sânge. Totul începe să se învârtă foarte repede și acum par toți câinii a scoate un muget înainte să moară. Printre cadavrele lor îmi fac loc și le dau la o parte. Acolo, îl găsesc pe cel mai mic dintre ei, încă viu, lăcrimând și fără nicio rană. L-au ocolit colții tovarășilor lui. Mă dau mai în spate, iar el crește, înnebunitor de mult și repede devine mai înalt decât mine. Începe să vomite, regurgitează lumină, iar eu nu îmi pot lua ochii de la ea. Pur și simplu, acea lumină mi se lipește de retină și mă forțez să o țin acolo. Acum nu mai sunt în fața casei, sunt lângă lac, și cu acea lumină în ochi, precum un laser îmi îndrept privirea spre baraj și îl topesc, apoi apele vin și

— Nu mai există insula. Suntem doar noi, undeva deasupra peșterii unde ne întâlnim să vedem răsăritul.

Continuare în versiunea online

Foto: Molly Malone Cook

Traducere Lebede

Mary Oliver

Traducere din engleză
de Paul-Daniel Golban

Au apărut
de peste dune,
au trecut în zbor
întețit

Ceea ce iubim, armonios și pur,
nu este să fim îmbrățișați,
ci ca cineva să se încreadă în noi.
Apoi au dispărut, în depărtarea de neatin.

Continuare în versiunea online

Poem

de Leonard Ancuța

moartea e pe lama ta de ras, moartea e pe cardul tău. moartea e prieten sau dușman și uneori ești destul de prost să te împotrivești ei.

bea o bere, relaxează-te. ai un televizor hd, un meci, un film.

cînd ai o relație, ai deja probleme și moartea te vede. mai bine dă o bere unui amărît. moartea îl vede pe el primul.

mai bine scrie o poezie. moartea nu știe să citească.

Sunt multe lucruri frumoase de citit, de văzut și trăit în vacanța de Paște

Ligia Pârvulescu

Este timpul în care îmi place să citesc în natură și chiar să ies cu laptopul afară și să văd câte un film bun în aer liber. Și să-mi aduc aminte de vacanțele de Paște din copilărie, de întâlnirile cu familia și de primirea cadourilor. Datorită deselor referiri la Iepurașul care aduce daruri, în mintea mea de copil, Paștele s-a asociat încă de atunci cu o sărbătoare a animălușelor. Citeam cărți de copii cu iepurașul care se rătăcește în pădure și trece prin tot felul de aventuri până când ajunge acasă cu bine, iar în adolescență poveștile s-au transformat în bancuri cu iepurașul, ursul și așa mai departe, gama e variată. Pot deci să spun că ceea ce mă leagă cel mai mult ca amintire de vacanța de Paște nu este un obiect anume, ci un animăluș, iepurele, care destul de repede s-a transformat în pisică, mai ales după ce am aflat că în zodiacul chinezesc zodia Iepure și zodia Pisică sunt una și aceeași.

Vacanța de Paște înseamnă pentru mine și călătorii, uneori

în plan fizic, dar întotdeauna înseamnă călătorii imaginare – în locuri frumoase, citind cărți solare și vizionând filme senine.

Din ce am citit în ultimul timp, pot spune că sunt două cărți care sunt foarte potrivite pentru lectură în vacanța de Paște, ambele scrise de Doina Ruști și apărute la editura Litera: *Ciudățeniile amoroase din Bucureștiul fanariot* și *Depravatul din Gorgani. Alte 52 de ciudățenii*. Sunt cărți pline de

lumină și de povești nemaiauzite dintr-un București vechi, fanariot, înțesat de farmec și mistere, de aventuri de dragoste și nu numai, cărți scrise într-un stil care ține cititorul prins în ițele personajelor și acțiunilor și tocmai potrivite pentru citit în plină primăvară. Două cărți de colecție pentru razele de frumusețe și bucurie pe care le aduc cu fiecare povestire depănată și trăită în imaginarul unui București fabulos.

Dintre filmele potrivite pentru vacanța de Paște aș alege un film a cărui acțiune se petrece la malul mării și care descrie relația dintre o fetiță și tatăl ei pe parcursul a câtorva zile ale vacanței de vară. *Afternoon*, în regia lui Charlotte Wells, este un film dulce-amar apărut în 2022 și care a primit 74 de premii și 154 de nominalizări și, cu toată tristețea care străbate întreaga atmosferă, totul este văzut prin ochii inocenți și senini ai copilăriei, iar finalul este incredibil de neașteptat și frumos. Aș spune că vizionarea filmului ar putea fi dedicată părinților care au plecat dintre noi, a împăcării cu aceste despărțiri dureroase și a unei priviri de o înțelegere ca o apă liniștită și adâncă asupra frumuseților din viața noastră.

Sunt multe lucruri frumoase de citit, de văzut și trăit în vacanța de Paște, și, chiar dacă în calendar vacanța are un sfârșit, putem să-i păstrăm spiritul și să-i trăim bucuria în tot ceea ce facem și simțim, în fiecare zi.

Continuare în versiunea online

Timp

Lidia Vianu

Mâncăm pâine neagră cu dulceață, și bem ceai în pahare fierbinți. Îl țin pe al meu de toarta de argint ca o dantelă, și când e frig în casă mă încălesc la ea. Este mereu frig în casa ei din spatele școlii Mecet. Nu este soare înăuntru niciodată. Am venit aici în zori, cândva—m-ai lăsat o oră, iar Țeia m-a învățat să scriu șapte litere, cum i-ai zis tu să facă. Mi-a plăcut la ea. M-a luat pe genunchi, și mi-a spus: —Ești atât de mică. Atunci când te nașteai tu, eu ieșeam la pensie, iar el avea paisprezece ani. Mi-a părut rău să plec din Sinaia. Dar iernile fără lemne erau de neîndurat.

„Când o să am și eu ca el optsprezece ani?” m-am gândit.

Prozatori români extrem-contemporani

Ciprian Handru

Așa cum anunțasem într-o prezentare anterioară (*Cărți din 2023, primele luni*), am primit multe cărți la redacție, de aceea am avut de unde să alegem. Într-un periplu asemănător, vă invit să descoperiți o serie de prozatori români extrem-contemporani, prin trimitere la cea mai recentă carte (de proză) a acestora.

Alexandru Lamba, cunoscut mai ales prin activitatea sa din aria SF-ului, apare într-o nouă postură odată cu romanul *Șapte virtuți deșarte și o păcătoasă moarte* (Litera, bpc, 2022), excelând în zona thrillerului psihologic. Avem, deci, o poveste alertă, scrisă în termenii unui realism dur, în care autorul, asemenea unor cadre cinematografice, surprinde umanitatea în (toată) vulnerabilitatea sa, în crizele interioare și/sau exterioare care o macină tacit sau nu.

În termenii unui neorealism își scrie și George C. Dumitru cel mai recent volum, *Fericire* (Polirom, 2022), în măsura în care povestirile care-l compun focalizează reflectorul literar pe cotidianul imediat – dificultățile de cuplu, câștigarea existenței, relația tinerilor cu noile tehnologii și impactul lor asupra psihosomaticului acestora etc. Autorul reușește să analizeze (ironic) unele dintre cele mai fragile povești din realitatea de zi cu zi, demascând tipologii umane recognoscibile la nivelul societății actuale.

Tot cu o carte de povestiri scurte vine și Andrei Panțu: *Tonomatul* (Humanitas, 2019). Într-un melanj cu totul

Topul prozatorilor din ultimii ani

Fictiunea OPTm

molipsitor de realitate și de fantastic, autorul dezvoltă în povestirile sale un univers în care mitologicul și banalul joacă un rol esențial.

Cunoscută mai ales ca poetă (cel mai recent volum de poezii, *Intracranian*, a fost publicat în anul 2022 la Casa de Editură Max Blecher), Ligia Pârvolescu a câștigat premiul „Primul roman”, 2021, acordat de Editura Litera, unde a fost publicată în același an. *Translucid* (Litera, bpc, 2021), așadar, este un roman complex la toate nivelurile – semantic, stilistic, compozițional etc. –, oferind un model de scriere, dar și de viziune. Îmbinând cu inventivitate, cu profunzime și cu talent liric & prozasticul, Ligia Pârvolescu oferă odată cu *Translucid* un tur de forță al valorii sale scriitoricești.

Tot la Litera, bpc, a apărut anul trecut *Greier de topaz* de Florin Spătaru. Un roman complex care surprinde prin intertextualitate; trimiteri ce nu se rezumă doar la spațiul literar, ci cuprind toate artele: pictură, muzică ș.a.m.d. Florin Spătaru

adoaptă un stil degajat și natural de a scrie despre sexualitate și literatură, și nu doar, oferind scene memorabile din peisajul bucureștean actual.

O carte SF excelentă este semnată de Roxana Ruscior: *Un nou Pământ* (Editura UP, 2021), în care se prezintă aventura ultimilor supraviețuitori pământeni porniți în căutarea unei alte planete, după distrugerea Terrei. Doar că, așa cum sugerează și titlul, planeta care ar fi trebuit să devină *un nou Pământ* este acum locuită de o civilizație de mutați cruzi și agresivi.

Amințirile unui spălător auto de Dorian Dron (cdpl, 2021) a atras atenția redacției în măsura în care se caracterizează printr-un amestec neconvențional de realism și de imagine expresionistă. Cartea are în centru povestea literatului Mihnea, student la Facultatea de Litere Brașov, care venind acasă în vacanță, în Dâmbovița, e convins de mama lui să muncească la o spălătorie auto. Aici vom cunoaște experiența și gândurile protagonistului, pus în fața unor evenimente mai puțin plăcute.

De menționat că, în curând, la Litera va apărea un nou roman semnat de Dron: *neuroleptic*.

Și încheiem cu o carte apărută la Nemira în anul 2021, *Exodul mieilor* de Irina Georgescu Groza, în care autoarea recrează pasional și dezvoltă ficțional episodul celui de-al doilea arbitraj de la Viena, momentul în care România a fost forțată să cedeze o parte din Transilvania Ungariei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Va urma și un tur al poezilor...

Revista aparține
Asociației Creatorilor de Ficțiune
(ACF)

<https://asociația-creatorilor-de-ficțiune.ro>

Bulevardul Bălcescu,
nr. 7, ap. 3
București.

Producție: editura LITERA
Distribuție: Librăriile Cărturești

© Ficțiunea OPTm

REDACȚIA

Editor-șef: Cristina BOGDAN.

REDACTORI:

Cătălin D. CONSTANTIN,
Doina RUȘTI,
Radu ALDULESCU,
Ileana MARIN,
Emanuela ILIE,
Cătrinel POPA,
Enrique NOGUERAS,
Roberto MERLO,
Sebastián TEILLIER,
Adriana TITIENI IRIMESCU,
Ciprian HANDRU,
Bianca ZBARCEA,
Codruț RADU.

<https://fictiunea.ro>
e-mail: contact@fictiunea.ro

PREȚ: 8 lei

ISSN 2821 – 7985
ISSN-L 2821 – 7985

9 772821 798503

